Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	9Co/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5118211231
Dátum vydania rozhodnutia:	24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ján Burik
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2020:5118211231.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstríka a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: F. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. XXXX/XX, N. I. W., zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Kuric, s.r.o., Dolný val 11, Žilina, IČO: 36 841 200, proti žalovaným: 1/ F. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXX, zastúpenej JUDr. Branislavom Samcom, advokátom so sídlom I. XX, E., 2/ X. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. J. XXX, V., Česká republika, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., Vojtecha Tvrdého 17, Žilina, IČO: 36 436 640, 3/ G. O., nar. 3X. XX. XXXX, bytom Y. XXX, o zaplatenie 29 763,62 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 17C/56/2018-172 zo dňa 03. 02. 2020, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu voči žalovanej 1/ v časti 10 233,62 eur zamietol (I.), p o t v r d z u j e .

Vo výroku o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovanou 1/ (III.) rozsudok okresného súdu z r u š u j e a v tejto časti mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.

V ostatných častiach, odvolaním nenapadnutých (II., IV., V., VI., VII.),
p o n e c h á v a rozsudok okresného súdu nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina okrem iného zamietol žalobu žalobcu voči žalovanej 1/ v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 10 233,62 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil v bodoch 25. až 29. dôvodov napadnutého rozhodnutia, keď konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia v tejto časti na strane žalovanej 1/. Aj keď investoval počas spolužitia so žalovanou 1/ finančné prostriedky do majetku žalovanej 1/, jednak nebolo zrejmé, v akej konkrétnej výške tieto prostriedky investované boli, ale podstatné bolo to, že nepreukázal získanie majetkovej hodnoty na základe týchto investícií. Je nepochybné, že v čase spolužitia účastníkov sa k nadobudnutým veciam správal ako spoluvlastník, pričom súd prihliadol i na to, že účastníci viedli spoločnú domácnosť, nehnuteľnosť slúžila na zabezpečenie ich základných životných potrieb (i potrieb bývania) a investície boli realizované po dohode účastníkov pre potreby rodiny. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP, keď konštatoval, že žalobca mal voči žalovanej 1/ úspech v nároku, ktorým sa domáhal sumy 19 530,- eur a žalovaná 1/ v nároku o 10 233,62 eur, čo predstavovalo teda pri uplatnení dvoch nárokov 50 %-ný úspech u každého z účastníkov.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 1/ zmeniť a zaviazať ju k úhrade sumy 10 233,62 eur s príslušenstvom a zároveň mu priznať nárok na náhradu trov

konania voči tejto účastníčke v rozsahu 100 %. Mal za to, že v priebehu konania preukázal vloženie investícií do majetku žalovanej 1/, keď zakúpil hnuteľné veci, ktoré boli použité a vnesené do rodinného domu žalovaných, ktorá ani rozsah a výšku nepoprela a rovnako tak nepoprela tú skutočnosť, že tieto veci sú vložené do jej rodinného domu. Za takéhoto stavu sa jednoznačne jednalo o plnenie bez právneho dôvodu a nie je možné akceptovať názor vyslovený súdom, že výška bezdôvodného obohatenia vo vzťahu žalobcu a žalovanej 1/ by sa mala prejaviť ako zhodnotenie nehnuteľnosti. V bode III. rozsudku súd taktiež pochybil, keď posudzoval pomer úspechu a neúspechu medzi účastníkmi v rozsahu 50 % : 50 %, lebo je nepochybné, že jeho úspech i v prípade takéhoto rozhodnutia bol v časti 19 530,- eur a úspech žalovanej 1/ v rozsahu 10 233,62 eur, čo v žiadnom prípade nepredstavuje pomer 50 : 50.

3. Žalovaná 1/ vo svojom vyjadrení prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie podľa jej názoru vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a správne posúdil otázku vzniku bezdôvodného obohatenia na jej strane. Samotné zakúpenie vecí do rodinného domu ešte neznamená, že takýmto postupom došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, t. j. k zhodnoteniu nehnuteľnosti, tak ako to správne konštatuje súd prvej inštancie. Nakoniec v konaní ani nebolo preukázané, ktoré veci mali charakter vecí hnuteľných a ktoré boli zabudované do nehnuteľnosti žalovanej 1/. Správne postupoval súd i pri rozhodovaní o náhrade trov konania medzi týmito účastníkmi, keďže je nepochybné, že žalobca si uplatnil voči žalovanej 1/ dva nároky, pričom jeden nárok mu bol zamietnutý, a teda pomer úspechu a neúspechu účastníkov v tomto konaní je potrebné posudzovať tak, ako to posúdil súd prvej inštancie, t. j. 50 % : 50 %.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

5. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci v tejto časti, tu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, tak ako ich súd dôvodil v bodoch 25. až 29. dôvodov, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

6. Tak ako to napokon správne konštatuje i prvoinštančný súd, samotná skutočnosť, že žalobca vniesol finančné prostriedky do nehnuteľnosti, resp. do domácnosti žalovanej 1/, ešte sama o sebe nepreukazuje vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej 1/. Účastníci žili v spoločnej domácnosti, táto domácnosť, vrátane nehnuteľnosti slúžila k zabezpečeniu ich bývania a bežných potrieb, a preto bolo i povinnosťou žalobcu podieľať sa na udržiavaní a spravovaní takéhoto majetku (keďže ho užíval). V takomto prípade bolo i podľa názoru odvolacieho súdu na žalobcovi, aby preukázal, že vložením finančných prostriedkov došlo k zhodnoteniu nehnuteľnosti, resp. majetku žalovanej 1/ a nejednalo sa len o bežnú údržbu nehnuteľnosti, súvisiacu s jej užívaním. Keďže žalobca v priebehu konania túto skutočnosť nepreukázal, súd prvej inštancie postupoval správne, keď jeho návrh v tejto časti zamietol.

7. K pochybeniu zo strany súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu ale došlo pri rozhodovaní o náhrade trov konania medzi týmito účastníkmi, a preto v tejto časti odvolací súd musel napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Ako vyplynulo zo samotného obsahu spisu, i zo samotného rozhodnutia (úvodná časť), žalobca sa svojou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 29 763,62 eur s príslušenstvom. Aj keď tento svoj nárok rozšpecifikoval na plnenie bez právneho dôvodu (10 233,62 eur) a plnenie za toho, kto mal podľa práva plniť sám (19 530,- eur), nemožno takéto rozšpecifikovanie považovať za dva samostatné nároky pri náhrade o trovách konania (tieto nároky neboli ani samostatne spoplatnené v zmysle zákona o súdnych poplatkoch), ale je potrebné vychádzať z pomeru úspechu a neúspechu jednotlivých účastníkov v konaní vo vzťahu k uplatnenému nároku (29 763,62 eur).

8. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie postupovať v zmysle uvedeného a rozhodnúť i o trovách odvolacieho konania medzi týmito účastníkmi (§ 396 ods. 3 CSP).

9. V ostatných častiach odvolaním nenapadnutých (II., IV., V., VI., VII.) zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

10. Žalovaní 2/ a 3/, voči ktorým odvolanie nesmerovalo, neboli účastníkmi odvolacieho konania, a preto vo vzťahu k týmto účastníkom ani odvolací súd nerozhodoval o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).